

► 10 Junio, 2017

VIA CAP A LES ROQUES

EL PAÍS I LA SEVA GENT
Josep López de Lerma

Es veia venir en la mesura que les banderes independentistes anaven essent retirades dels balcons. La darrera mostra ha estat protagonitzada pels seguidors del Girona. Moltes pancartes, banderes i samarretes del club que ha fet història i comptades les relatives a l'independentisme. Molta és la gent que ha desconnectat de l'oficialisme peronista dominant a Catalunya. Aquest canvi estètic en una de les ciutats senyeres de l'independentisme català obrí la setmana *horribilis* del seu antic alcalde i avui president **Carles Puigdemont**.

Observin: La Comissió de Verificació digué dues vegades «no» a un referèndum sobre l'autodeterminació de Catalunya per no ajustar-se a la legalitat europea; el Pacte Nacional pel Referèndum li ho reiterà per no ser acordat amb les

institucions de l'Estat i, per tant, oposat al dret intern i al dret internacional; la sol·licitud del fiscal del Tribunal de Comptes perquè la justícia investigui novament **Artur Mas**, **Irene Rigau**, **Joana Ortega** i **Francesc Homs**, ara per presumpta desviació de més de cinc milions d'euros de la Generalitat a l'organització del 9-N, la qual cosa podria donar lloc a una imputació criminal per potencial delictes de malversació dels diners dels contribuents; la proposta -i en van tres- del jutge del Vendrell al TSJC perquè investigui l'antic conseller i gerent de CDC **Germà Gordó** per cinc delictes suposadament comesos i la presumpció explicitada en nombrosos mitjans de comunicació que el nombrat té la clau per fer esclatar la CDC i el PDECat d'en Mas fins extingir ambdues si li toquen els penjolls; el seu agenollament davant **Rajoy** tot acceptant la in-

vitació d'anar el Congrés dels Diputats, després de refusar-la, que arribà tard, malament i amb altíssima feridora, i li ha estat negada; els xiulets rebuts en la inauguració de l'ampliació de l'hospital del Mar acompanyats d'un «menys propaganda i més solucions»; i la gran patcada soferta pel Partit Nacionalista Escocès en les eleccions britàniques.

Manat per la CUP, com sempre, que li imposà «posar fil a l'agulla», textualment, o el feia caure, en Puigdemont ha decidit fer via cap a les roques en comptes de complir amb la seva promesa d'estar

«Les promeses polítiques, en aquest temps de desobediència a les lleis i a les sentències, es fan sense voluntat de complir-les»

«Puigdemont i els processistes han afegit una nova escena a l'obra teatral per agitar i excitar el got mig buit que es veïa a Girona»

només divuits mesos al capdavant de la Generalitat i anar-se'n a casa tot seguit si abans no aconseguia una consulta pactada amb l'Estat. Les promeses polítiques, en aquest temps de desobediència a les lleis i a les sentències, es fan sense voluntat de complir-les. Ha esquinçat el contracte signat amb la ciutadania catalana i n'ha fet un de nou sense clàusula de caducitat. Li queda lluny Rousseau: «És molt difícil pensar noblement quan no es pensa en altra cosa que en sobreviure». Vol perdurar en la caducitat. Un impossible moral i material.

Els catalans fa cinc anys i escaig que veiem cada dia la representació de la mateixa tragicomèdia. No hi ha ni pau ni treva; només acció melodramàtica per escalfar la minoria sorgida de les eleccions de 2012 i 2015 que s'ha fet amb el poder gràcies a un sistema electoral de l'any 1977 que dona el govern al perdedor i envia el guanyador a fer d'oposició. Ara, en Puigdemont i els processistes li han afegit una nova escena a l'obra teatral per agitar i excitar el got mig buit que es veïa a Girona. Ha posat data i pregunta per al re-

ferèndum d'autodeterminació. El president de la Generalitat s'ha posat davant un imaginari batalló d'afusellament que només pot donar-se en una ment superada pels esdeveniments i paralitzada pels més propers. Es troba en una ratera política sense portes per a emergències.

Tot és teatre, pur teatre, i al cim dels dolents. Puigdemont tan sols ha gosat fer «pam i pipa» a Madrid, però no ha tingut el valor que es precisa per convocar els catalans a pronunciar-nos sobre si volem o no independitzar-nos d'Espanya. Ha fet de nunci, però no ha signat cap decret de convocatòria. I aquí no val allò que es posava a la cartilla militar respecte del «valor» del soldat, que se solucionava amb un «se le supone» donat que mai no havia entrat en combat; aquí cal demostrar el valor i, tenint el precipici al seu mateix costat, les cames li han fet figa. No ha convocat res, simplement ha posat temps pel mig amb l'única pretensió de calmar els cuperos i altres que li demanen pressa. Tenir contents i enganyats els seus. Ha fet cas a **Xavier Domènech** quan, en acomiadar-se de l'enterrament de tercera donat al Pacte Nacional del Referèndum, li va etzibar que «les vies ràpides van en contra de les pròpies aspiracions». Potencial epitafi del *processus*.